

Maria Ploae: „N-am fost în stare să cer“

În copilărie, deși nu aveam televizor, și nici măcar radio, am văzut-o pe mama jucând într-un spectacol, în sat. Scena era luminată cu gaz, iar mama, în lumina lămpii, era atât de frumoasă, încât chipul ei s-a asociat cu lumina plină de mister, divină. Am văzut icoana mamei pe scenă. Atunci a fost primul moment când m-am gândit la teatru. Am venit, la 12 ani, în București și m-am înscris la Școala populară de artă, unde mergeam de două-trei ori pe săptămână. Așa am văzut cum e să trăiești viața „pe scândură“.

Cât de mult a însemnat pentru dumneavoastră frumusețea în profesie?

Frumusețea fizică nu e ceva care să dăinuie. Mi s-a spus că nu am o frumusețe deosebită, ci, mai degrabă, expresivitate scenică. Am fost foarte dezamăgită când n-am luat probele pentru Domnița Nasta din Frații Jderi,

în studenție, spunându-mi-se, tocmai, că nu sunt destul de frumoasă; însă atunci m-a „descoperit“ soțul meu, Nicolae Mărgineanu, care era operator și care mi-a spus: „Nu fi necăjită, ai fost foarte bună, dar ai o frumusețe prea ascunsă, nu ești genul potrivit pentru personaj“.

Celebra gropiță din obraz este naturală?

Eram la câmp cu mînzul lui lancu Știr, un personaj real al copilăriei mele, și frații mei au vrut să glumească. Eu nu i-am luat în serios când mi-au spus: „Să nu te duci în spatele calului, că dă cu copita!“. Aveam vreo cinci ani când mi s-a făcut gaura în obraz de-mi șiroia sângele pe toată fața și îmi era găurită până și gingia. Mi-am acoperit-o cu nisip, ca să se oprească sângele. Prima dată, am picat la IATC tocmai din cauza asta și mi s-a sugerat să-mi fac operație estetică.

Numele Ploae este un pseudonim?

Nu. Este al mătușii care m-a înfiat la 12 ani. În clasa a șasea, am venit în București și am urmat Liceul „Dimitrie Bolintineanu“. N-aveam egoismul celorlalți copii. Eram foarte atașată de părinți, eram o ființă singuratică și trăiam foarte mult în lumea mea imaginară. Îmi doream altceva: să mă plimb în pădure, pe malul lacului, să culeg flori... Aveam o casă cu alei de trandafiri. Mă rupsesem de toate corvezile și eram fericită. La șapte ani știam să secer, să fac mâncare, să prășesc... Nu mă rușinez cu originea mea țărănească și sunt chiar foarte mândră de asta; am o legătură cu pământul, care înseamnă tot ce e mai bun, mai adevărat, mai solid. Țăranul a rămas un om cu bun-

simț, curat, cu credință în Dumnezeu... Nu sufeream de suficiența colegilor mei. Nu m-am rupt de natură, am nimerit într-o grădină unde mă spălam tot în roua florilor.

Aveți o casă foarte frumoasă. V-ați izolat de zgomotul orașului și ați trecut... „dincolo de pod“!

Mi-am dorit o casă „pe pământ“. Viața, de fapt, e atât de scurtă, iar eu și Nicolae suntem și acum îndrăgostiți. Suntem căsătoriți de aproape douăzeci și cinci de ani; peste un an sau doi serbăm nunta de argint. M-am măritat la 26 de ani; după ce am terminat facultatea. Îl întâlneam pe coridoarele Institutului, unde era asistent; acum îmi spune că eram „plutoare“. Am fost studentă la clasa lui Octavian Cotescu și am terminat în generație cu Vlad Rădescu, Horațiu Mălăele, Radu Gheorghe, Dan Condurache, Radu Vaida, Gheorghe Dănilă. Nicolae îmi aducea cele mai frumoase buchețele de flori de munte din cele mai inaccesibile locuri. Pe vremea aceea, Institutul se afla la Podul Izvor.

Ați suferit pentru că n-ați făcut tot atâtea teatru cât film?

Da, am suferit foarte mult, dar n-am fost în stare să cer. Dacă n-am fost luată în seamă, n-am bătut pe la uși. N-am știut să fiu „degașcă“. Orice lucru se împlinește azi pe bază de relații, afinități; n-am fost la șuse, la țigări, la pahare. M-am retras în familie, unde mi-am găsit fericirea și liniștea. Eram foarte sensibilă și mă zdruncina orice eșec, așa că m-am retras, într-un fel.

Probabil că toți s-au gândit că faceți foarte mult film și că aceasta vă este pasiunea!

Din păcate, invidia e un lucru care îl caracterizează pe român și, din cauza asta, ne merge rău tuturor. Am fost tot timpul un om tonic, plin de viață; nu m-am înăsprit. M-am mulțumit cu cât am avut. Cei doi copii de după Ana au venit când nu mă așteptam, dar acum aș fi regretat enorm dacă nu i-aș fi avut. Ar fi fost mai bine dacă eram răzbătătoare și tocmai asta îi spun Anei (N.n.: Ana Mărgineanu, studentă în anul III la Regie teatru, UATC): „Să

foto: Cătălin Ovreiu

Alături de Dan Condurache în **Doi pe un balansoar** de William Gibson la Teatrul Mic

nu fii ca mine! Să te lupți, să te zbați!". Mai ales pentru o femeie, ca regizor de teatru, este foarte greu, dar cred că Ana e puternică și îi amintesc tot timpul că pe mine sensibilitatea nu m-a ajutat, m-a făcut să renunț. Ana are capacitatea de a iubi și de a-și înțelege

aproapele și nu are decât de câștigat iubindu-i pe toți așa cum sunt.

În film, cel mai mult ați jucat la Mircea Veroiu, Elisabeta Bostan, Mircea Moldovan. Chiar și în Faimosul paparazzo, unde nimeni nu se aștepta să vă vadă într-un rol de prostituată! În

teatru, cu cine ați fi vrut să lucrați?

Cu Duce Darie, care, când era mic, umbla prin cabine după mama lui, spunându-i că este foarte îndrăgostit de mine. Dar, când a crescut... m-a uitat.

Ioana Florea

Sci *civilizația imaginii*

Popeasca și Bănuță

Asimilând mai recentul *entertainment* cu renescentistul *interlude*, se poate configura un anume istoric al genului catalogat astăzi drept "divertiment". Sau, mai exact, drept "show de televiziune complet la ProTv" – cum este menționat în ghidul-magazin spectacolului în discuție.

Emilia Popescu și Ștefan Bănică jr. constituie în prezent un tandem cu experiență și reputație, propagând voie-bună și iradiind eleganță, având stil. O calitate conferită în primul rând de propria lor personalitate de artiști talentați, dar și de harul textierilor și inspirația regizorilor.

Debutul la ProTv a implicat un alt grup de colaboratori (nemenționați în program și rulați prea rapid în post-generic), deci și o serie de modificări în chiar maniera de abordare. Satira și-a propus să vizeze cât mai multe zone ale marelui *show* care este televiziunea – fenomen global și cultural (?!). Neținându-se seama că va fi vorba de postul-gazdă sau de altele, inclusiv cel național, au fost luate în colimator curiri personale, manii și idiosincrasii, mode și fixații etc. Statistic, crainicii de la Știrile ProTv au deținut întâietatea,

apărând de vreo trei ori, dar cu o pondere relativ scăzută în economia recitalului. Pentru că, în cazul lor, ironia a fost destul de blândă – vezi poanta cu televiziunea "în papuci" și de partea cealaltă a ecranului, la categoria realizatori. Categorie ce i-a inclus și pe reporterii anchetând cerșetori ce-și calculează electronic impozitul global sau intervievând "experți" în calamități naturale cum ar fi... ei înșiși. Excelente au fost imitațiile lui Ștefan Bănică, metamorfozat și în nătâng violator, și în alcoolizat conducător auto, și în jovial cadru didactic înrolat la Antitero. Nici Emilia Popescu nu s-a lăsat, trecând dezinvolt de la corespondenta de teren la polițista în exercițiul funcțiunii sau la bătrâna pe ghidon.

Evident, n-a fost omis nici CNA-ul și a sa "mirare" în legătură cu vulgaritatea proliferantă pe care el însuși o păstrează de atâta amar de vreme. N-aveau cum să scape nici animatorii de Bingo, acompaniați de apetisante dizeuze-transsexuali. Ingenioasă a fost și introducerea "ambiguă" în cadrul a cuplului din "Dosarele X", învăluit în ceață (la propriu) fiindcă se aborda delicata problemă a... bugetu-

lui! Colegială s-a dorit și parodiarea "emisiunii de maximă audiență" ce nici nu mai trebuie menționată și care ar fi meritat ceva mai multă causticitate *à propos* de "Stupori, stupori" și al lor obiectiv "sentimental": oriunde și oricând, oricui și oricum, bine cu de-a sila ! Poetul-demagog "de serviciu" a fost bine surprins în plin *talk-show* individualist "Și totuși"...

După un moment de ipotetică relaxare estivală în Caraibe, s-a trecut la un scheci mai amplu și cu bătaie mai lungă – "La lupoaică" –, trimițând la... origini, respectiv la străbunii Remus și Romulus, înfățișai la bodegă în luptă pentru supremația într-o gitană Romă, în conformitate cu o virtuală formulă de "manual alternativ".

Deși modești, protagoniștii sunt conștienți de locul ce-l ocupă în galeria vedetelor de music-hall, așa că, în decorul nu tocmai adecvat, au hotărât să revină la final cu o nouă trecere în revistă a precursorilor evocați cu infinită tandrețe: Ionescu și Tănase, Stroe și Vasilache, Toma și Anda, Cotescu și Coca, Ștefan și Stela, Arșinel...

Irina Coroiu